

2. Scris de aceeași mină, mai jos: кон ѿ поскон нан продаде да е проклетъ ω(т) стаго вл(с)ка и ω(т) се съперъ и ω(т) тни ѿци диниъ ('Cine și-o va însuși, sau o va vinde să fie blestemat de sfântul stăpîn și acesta să-i fie pîriș și [blestemat] de 318 părinți, amin).

3. Mai jos, o altă însemnare, mai veche, din secolul al XVII-lea: снє євангєлине хариза Марка Геро(к) на попа Добро(а) за(д)шє спєнне Даравочи а негова дша и за Лацина ω(т)ц геро тан То(д)оро и синъ его Павелъ ('Această evanghelie o dăruiește Marco Gherov preotului Dobre pentru slujba de pomenire a lui Daraboci și pentru sufletul lui și pentru al lui Lasco, tatăl lui Ghero, acel Todor și fiul lui, Pavel').

4. *Evangheliar*, sec. XIII, B.A.R., ms. sl. 4.

A fost descris de A. Jacimirskij (p. 88—91) și de P. P. Panaitescu (I, p. 6). Se presupune că a fost scris în Ucraina¹.

Limba prezintă unele trăsături ale redacției ruse apusene:

— denazalizarea $e > a$ ($je > ja$): рѣкоша вѣша (f. 2); în urma acestor denazalizări se confundă grafic л cu ѣ (de ex. вѣхуѣ f. 3, нѣлѣста f. 2 v);

— denazalizarea $o > u$ ($jo > ju$): вєѣдоу, мною (f. 2), глаголюща (f. 2v), разорю цркви сию (f. 5);

— palatalizarea $dj > ž$: внжъ (f. 3v), роженонє (f. 4);

— unele cuvinte dialectale est-slave, de ex. сапор (f. 2).

Aspectul grafic este apropiat de cel al *Apostolului lui Ștefan* (vezi fot. 4).

5. *Mineiul de la Neamț*, sec. XIII², B.A.R., ms. sl. 682.

A fost cunoscut de A. Jacimirskij³ și descris de P. P. Panaitescu în vol. II al catalogului, rămas în manuscris la Biblioteca Academiei, precum și de N. Smochină⁴.

S-au păstrat numai 2 file (27,5 × 20 cm.), deteriorate, scrise pe pergament fin, bine prelucrat. Au fost descoperite pe fețele interioare ale copertei unui manuscris din secolul al XVI-lea (*Cartea Proorocilor*, B.A.R., ms. sl. 84), provenind de la mănăstirea Neamț. Constatându-se marea vechime a acestor file au fost desprinse și înregistrate la o cotă aparte, sub numele *Mineiul de la Neamț*, (vezi fot. 5). În descrierea lăsată, P. P. Panaitescu considera necunoscut locul scrierii, însă, în urma analizei lingvistice sîntem de părere, ca și N. Smochină⁵, că a fost copiat în Țara Românească.

Scrierea este uncială, 31 de rînduri pe pagină, titlurile și inițialele cu roșu.

Cuprinsul: fragment de minei⁶ pe decembrie și ianuarie. Textul nu este în continuare, lipsesc probabil două file, deoarece f. 1—1 v cuprind slujbele din 26—28 decembrie, iar f. 2 din 1 ianuarie. Începe cu ultimele pasaje ale

¹ A. Jacimirskij, *Григории Цамблак*, p. 338.

² Mai există o ipoteză, pe care noi nu ne-am însușit-o, conform căreia acest manuscris aparține secolelor XI—XII (N. N. Smochină și N. Smochină, *Unul dintre cele mai vechi texte slave scrise de un român*, în BOR, 1961, nr. 11—12; D. P. Bogdan, *Compendiu...*, vol. II, p. 49).

³ A. Jacimirskij, *Мелкие тексты и заметки по старинной славянской и русской литературе*, Petersburg, 1899, p. 50, nota 1.

⁴ N. N. Smochină și N. Smochină, *op. cit.*, p. 1113—1114 și 1117—1124.

⁵ *Ibid.*, p. 1132.

⁶ N. Smochină afirmă că nu este un minei, ci „face parte dintr-o carte în care se cuprind condace, tropare, prochinene, peasme, apostoli și evanghelii“ *op. cit.*, p. 1113.